

A large, artistic image of a man's back, heavily tattooed. A large, detailed wing tattoo covers the right shoulder and upper back. The left arm and shoulder also feature intricate tattoos. The man is looking over his right shoulder. The background is a dark, cloudy sky.

ZATRACENÁ LÁSKA

A silhouette of a couple embracing in a field of tall grass, set against a bright, hazy horizon. The man is standing and holding the woman, who is leaning into him. The scene is romantic and atmospheric.

Tess M. Puffrová

Tess M. Puffrová

ZATRACENÁ LÁSKA

● ■ **pointa**

2020

Tess M. Puffrová

ZATRACENÁ LÁSKA

Copyright © Pointa, 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Copyright © 2020 Tess M. Puffrová
Cover design © 2020 Zuzi Maat

ISBN 978-80-7650-083-9 ePub
ISBN 978-80-7650-084-6 mobi
ISBN 978-80-7650-085-3 pdf

www.pointa.cz
<https://www.facebook.com/Pointa.cz/>

Věnování

*Pro Lídu. Děkuji za ochotu,
za tvé dobré srdce a za to,
že jsi má kamarádka.*

KAPITOLA 1.

Anna

Silnice přede mnou rychle ubíhala, ačkoliv jsem se snažila jet co nejpomaleji to šlo. Z domu jsem vyrazila příliš brzy, jako kdybych před něčím utíkala, ale neuvědomovala jsem si to. Možná to byl jen můj nudný život, který nevnímal, jak pomalu kolem něj plyne čas, možná to byla jen snaha dostat se od rodičů.

Ačkoliv mi bylo už devatenáct let, přišla jsem si ustrnulá, zaseklá ve věčné každodenní rutině – vstát, jít do školy, jet domů, starat se o domácnost, připravit se na další školní den a jít spát. Zatímco mí vrstevníci prožívali největší dobrodružství svých životů, já seděla doma a mohla jsem se těšit jen ze společnosti svých rodičů. Ti se domnívali, že jsem na společenský život ještě příliš mladá. Především tedy můj otec, který mi rád připomínal, jak by se hodné dívky měly chovat. Viděl mě jako malé dítě, které si nemůže dělat, co se mu zachce. Nesměla jsem být venku po jedenácté hodině, nesměla jsem chodit do klubů a na večírky a také jsem nesměla randit. V žádném případě.

Občas jsem se pokusila připomenout mu, že jsem na vysoké škole a že většina mých spolužáků už ani nežije s rodiči, ale nebylo mi to nic platné. Nechtěla jsem na otce s nějakým přemlouváním tlačit, aby mi náhodou nevzal i to málo, co jsem si za dlouhá léta již vydobyla. Mezi to jsem počítala otcovu starou dodávku, kterou jsem mohla nazývat „mou dodávkou“ a jezdit jí každý den do školy, a také šanci čas od času jít ven s mou nejlepší kamarádkou Hannah, která mě navzdory všemu držela nad vodou.

S Hannah jsme byly stejné povahy, stejné nevýrazné myšky s přísnými rodiči, a proto jsme držely při sobě a kuly pikle každou volnou chvíli. Jako jsme to měly v plánu například dnes. Těšila jsem se na večer, protože mě po dlouhé době čekala párty. Moji a Hannini rodiče samozřejmě věřili tomu, že plánujeme jít na nákupy a do kina, což jsme si u nich navzájem potvrdily. Vzhledem k tomu, že jsme obě byly slušné dívky, tak

rodiče neměli sebemenší důvod nám nevěřit. Vše jsme vždy měly dopodrobna naplánované, výmluvy přichystané a držely jsme se alespoň nějakých pravidel, abychom nebyly nikdy odhaleny. A prozatím nám to vycházelo. Až dodnes.

Na školní parkoviště jsem dorazila, když nebe bylo ještě temné a zamračené a kolem nebylo téměř ani živáčka. Snažila jsem se zpomalit každý svůj pohyb, když jsem si brala tašku a vystupovala z auta, abych pak nemusela dlouho čekat na začátek hodiny španělštiny. Když jsem zamířila k budově cizích jazyků na okraji kampusu, viděla jsem jen pár rozespálých pracovníků školy mířících do kanceláří. Jinak bylo kolem mrtvo.

Proto mě tolik překvapil a docela i vylekal rozlícený hlas, který nabýval na hlasitosti, když jsem se přiblížila k budově.

„Ještě jednou to uděláš – nebo se o to alespoň pokusíš, tak ti rozbiju hubu, rozumíš?!“ Rozhodně to byl klučíčí hlas, který vycházel zpoza rohu. Zněl opravdu našťavaně. Uslyšela jsem tupé zadunění, jako kdyby někdo někým bouchl o zed'. „Tak rozumíš?!“

V odpověď mu přišlo rozklepané zakňučení – opět klučíčí. „J-jasně, rozumím,“ vykoktal ten někdo vyplašeně.

„Fajn,“ zasyčel ten první. „A teď mi zmiz z očí, ty špíno.“

Stála jsem na místě se sevřeným žaludkem a bušícím srdcem a naslouchala tomu rozhovoru, i když už skončil. Než mi došlo, že bych měla vzít nohy na ramena a rychle zmizet, zpoza rohu vyšel Maddox Manner.

Maddox Manner byl asi nejhezčí kluk na škole. A dost možná i na světě. Pro mě ale představoval všechno, čím jsem opovrhovala. Od hlavy až k patě byl pokrytý tetováním, nalevo v dolním rtu měl kroužek a v pravém uchu dva malé bodce. Byl to kluk s motorkou a v kožené bundě, ze kterého už na dálku sálaly problémy. Nesnášela jsem tyhle typy. Ale nedokázala jsem se ubránit zírání na něj.

Když si mě všimnul, ještě víc stáhl své dokonalé tmavé obočí a probodl mě hnědýma očima, které připomínaly dvě temné bezedné jámy. Asi nebyl rád, že jsem slyšela jeho vyhrožování, ale nic neřekl. Jen si pro-

hrábl ostrůvek nastylovaných černých vlasů na jinak vyholené hlavě a pokračoval pryč do vedlejší budovy.

Ještě chvíli jsem ztuhle stála na místě a poslouchala svoje srdce, které poplašeně bušilo, než jsem donutila nohy k pohybu a vešla do školy.

O Mannerovi jsem věděla jen tolik, že to byl flákač, král večírků a každý týden sedával na obědech v menze s jinou holkou. Spolu s Hannah jsme se bavily na účet těch slepic, které mu skočily na lep a na krátký okamžik věřily, že jsou pro něj něčím víc než matrací, kterou za chvíli vymění za novou. Věděla jsem také, že se často dostával do rvaček, ale vyhrožování? To tu bylo poprvé.

„On někomu vyhrožoval?!“ vyhrkla Hannah o polední pauze a poulila na mě hnědé oči zpoza červených brýlí.

„Pst!“ sykla jsem na ni a letmo jsem se ohlédla kolem sebe po jídelně, abych se ujistila, že nás nikdo neposlouchá. Zjistila jsem, že stejně jako jiné dny nejenže nás nikdo neposlouchá, ale ani se na nás nikdo nedívá. Možná to bylo tím, že jsme neměly tuny make-upu a výstřihy odhalující naše spodní prádlo. Možná tím, že jsme nikdy nebyly na večírcích, kam chodí školní oblíbenci. Byly jsme zkrátka šedé myšky mimo dění, které nikoho nezajímaly, na což jsme byly zvyklé. „Ano, říkal někomu, že mu rozbije hubu.“

„A neslyšelasi komu?“ vyptávala se Hannah dál s nadšenými plamínky v očích.

Zavrtěla jsem hlavou. „Byl to nějaký kluk, ale neviděla jsem ho.“

„Páni,“ hvízdla kamarádka a opřela se do židle. „No, vsadila bych se, že to byl asi nějaký konkurent, co mu ohmatával holku,“ vyslovila nahlas stejnou domněnku, jakou jsem měla já. Protože o co jiného by Mannerovi mohlo jít než o holku?

Uzavřely jsme toto téma a začaly jsme raději plánovat náš dnešní večer. Ačkoliv v našem univerzitním městečku Stanson bylo několik málo barů, hospod a jedna diskotéka, chtěly jsme jet do Newportu, jediného velkoměsta poblíž. Nerady jsme chodily po podnicích ve Stansonu, jelikož vždy hrozilo nebezpečí setkání s našimi rodinnými příslušníky, pře-

devším s Hanninými dvěma staršími bratry, kteří byli zákešní a neváhali by mě i Hannah udat rodičům.

Zatímco Hannah vymýšlela, kam se stavíme na jídlo, mou pozornost upoutal hlouček u stolu na druhé straně místnosti. Několik holek se tam hlasitě hihňalo a předklánělo a prohýbalo tak, aby jim co nejvíc vylézala prsa z hlubokých výstřihů. Bylo to trapné a směšné, ale mě to z nějakého důvodu rozčilovalo. „Co takhle jít do Vegetariánského ráje?“ ozvala se Hannah, ale já ji sotva vnímala. „Hej, posloucháš mě vůbec?“ Luskla přede mnou prsty, aby si získala mou pozornost.

Zamrkala jsem. „Jo,“ zalhala jsem, ale marně. To už její oči skenovaly jídelnu a zaměřily se na bod, který jsem předtím sledovala.

Povytáhla obočí. „Manner?“ podivila se.

Rychle jsem zavrtěla hlavou. „Koukala jsem na ty holky kolem,“ zamumlala jsem.

Hannah se zasmála. „Už jsem se lekla, že se ti začíná líbit,“ pronesla sarkasticky. Ne že by šlo, aby se někomu nelíbil. A moje kamarádka moc dobře věděla, že se mi líbí, a často si ze mě kvůli tomu utahovala.

„Ha, ha, ha,“ zabručela jsem a rozhodla se konverzaci stočit zpět k našemu večeru. „Co jsi to říkala o Vegetariánském ráji?“ zeptala jsem se. „Nevadilo by ti to?“

„Vůbec,“ ujistila mě a ledabyly mávla rukou. Bylo fajn mít kamarádku, která netrvala na tom, jíst maso. Já a celá moje rodina jsme totiž byli vegetariáni a odmalička jsem mimo zdravé stravování byla vedená k tomu, že jíst maso je proti přírodě. Nevím, jestli moje maminka byla vždy vegetariánka, či to všechno vzešlo z hlavy mého otce s přehnaně zdravým životním stylem, ale nejíst maso mi nevadilo.

Po obědě jsme s Hannah šly na lekci jógy a pak konečně domů. V rychlosti jsem si nachystala věci na příští den do školy, poklidila jsem v obýváku a pak už jsem se začala chystat na to, až u domu zastaví Hannah ve svém ojetém volvu. Na sebe jsem si vzala své nejlepší džíny a tmavě modré tričko a namalovala jsem se slabou vrstvou řasenky, která se v případě, že se táta vrátí brzy domů, nedala poznat. Tak nějak mi nebylo povoleno se malovat, ačkoliv to nebylo nikdy vyřčeno nahlas.

Do Newportu to byla více než hodinová cesta, během které jsme s Hannah probraly do puntíku všechny školní drby – protože ona jich díky bratrům vždy měla alespoň kilo, a pak jsme nahlas hulákaly poslední hity Taylor Swift. Půjčila jsem si její třešňovou rtěnku a těšila se, až budu tancovat v klubu, kam jsme po zastávce na večeri zamířily.

Štěstí bylo, že v Newportu to žilo, i když byla středa, jinak bychom s Hannah jen znuděně seděly u prázdného baru a pily limonádu. Ale díky happy hour a bezplatnému vstupu ve všední dny tu bylo narváno, takže jsme se svými limonádami tancovaly uprostřed plného parketu. Sice jsme neměly moc času, ale i tak jsme si naši akci chtěly naplno užít. Věděla jsem, že Hannah si od těchto párty vždy slibovala seznámení s nějakým zajímavým klukem, a proto mě nepřekvapilo, že nesetřásla ruce, které se jí náhle ovinuly kolem boků. Nadšeně na mě vyvalila oči a po chvíli tancování zády k hubenému bradkáči se k němu otočila čelem a já zůstala jako páté kolo u vozu. Opatrně jsem se z parketu vytratila, a dala jim tak jistou míru soukromí.

Čekala jsem, že jejich tanec každou chvíli skončí a oni se rozloučí, ale čím víc jsem čekala, tím víc mi docházelo, že to se nestane. Po několika odehraných písních šli oba dva k baru, kde se bavili a popíjeli. Neušlo mi, že Hannah od kluka s rozpaky přijala alkohol. Po očku jsem je sledovala, pro případ, že by bradkáč chtěl mou kamarádku někam odtáhnout, ale on s ní jen dál konverzoval, popíjel a následně šli opět tančit, zatímco já byla stále sama stranou. V takovémto duchu večer neúprosňe ubíhal dál. Když jsem se jejich směrem otočila asi podesáté, Hannin obličej byl schovaný v jeho vousech, jak se náruživě líbali. Nevím proč, ale přišlo mi to trochu nechutné. Nechtěla jsem to kamarádce kazit, ale za prvé – nepřišlo mi moudré jen tak se líbat s cizím klukem v baru, a za druhé – už byl čas vyrazit domů. Proto jsem se prodrala davem k nim a opatrně jí poklepala na rameno. Odtáhla se od kluka a upřela na mě távavý a trochu nepřítomný výraz.

„Hannah, měly bychom už jet,“ zakřičela jsem na ni, aby mě přes hlasitou hudbu slyšela. Bradkáč jí začal líbat krk, čímž odvedl její pozornost. Zahihňala se a otočila se k němu zpět. I v tom šeru a barevných

světlech jsem viděla, jak je rudá v obličeji. Zatahala jsem ji za volnou ruku. „No tak, musíme už jet!“ řekla jsem důrazněji.

„Né, ještě ne,“ zaprotestovala, ale stále mi nevěnovala přílišnou pozornost.

Naštvalo mě to. „Můžeme na slovíčko?“ zeptala jsem se zamračeně a bez váhání jsem ji popadla za zápěstí a odtáhla od toho kluka stranou. Beze slov jsem zamířila k dámským záchodům, kde byla sice fronta, ale jinak poměrně klid. „Co to do tebe vjelo?“ utrhla jsem se na ni zprvu mírně. „Už musíme domů.“

„Ale no tak, Anno, tys neviděla toho kluka? Je k sežrání!“ zapištěla nadšeně se stále rudými tvářemi. Asi jsme měly obě jiný názor na to, kdo je k sežrání.

„Moc ti to přeju, ale musím domů, nebo budu mít problémy.“ Dělal se mi mdlo jen při představě, jak by táta vyváděl, kdybych přijela pozdě. Jednou, ještě na střední, jsem se zpozdlila o hodinu a schytala jsem za to pár pořádných ran. A pak jsem nesměla několik týdnů z domu.

„Ale...“ vyhrkla Hannah a její úsměv opadl. „Nemůžeš si vzít taxíka? Já ještě nechci jet,“ řekla a jako by mě těmi slovy bodla.

„Děláš si srandu?!“ utrhla jsem se na ni už opravdu vytočeně. „Vážně tu chceš zůstat a líbat se s nějakým pobudou, který ti může udělat kdovíco, a nechat mě jet domů samotnou? A taxíkem? Víš, kolik by to do Stansonu stálo?!“ Asi jí přeskočilo.

Hannah se na mě zamračila zpátky. „S jakým pobudou?!“ zavrčela. „Ten kluk je sexy a ty jen žárlíš, protože tady o tebe nikdo nestojí, zatímco o mě jo!“

Plácla jsem se rukou do čela a nechala jsem se unášet vztekem. Takhle se kamarádka chovat nemá. „Co to meleš za nesmysly?! Ten kluk je pěkně slizkej! Dělej, jedeme domů!“ zavrčela jsem na ni vztekle.

Hannah si založila ruce v bok. „Víš co? Jed’ si klidně do háje,“ sdělila mi a pak se otočila a odkráčela pryč, zpět do davu na parketu.

Naštvaně jsem spráskla ruce a nechala kamarádku být. Vyrázila jsem ven z klubu a v hlavě mi vřel vztek ze zrady, takže jsem nedokázala rozumně uvažovat. V nitru jsem si uvědomovala, že měla Hannah trochu

pravdu. Žárlila jsem na to, že jí si někdo všimal, zatímco já jsem sama stála v koutě a téměř celý večer ucucávala limonádu a mlčela. Vypocho- dovala jsem z klubu do chladného nočního vzduchu a přešla přes ulici, než mi došlo, že kromě taxíku se opravdu nemám jak dostat domů. Vzteky jsem zabručela s hlavou zvrácenou k černé obloze, než jsem uslyšela něco, při čem mi tuhla krev v žilách. Byl to křik. Ženský křik.

Vyplašeně jsem se ohlédla, abych zjistila, zda to slyšel ještě někdo další, ale nikdo kolem nebyl. Stála jsem tam sama, jen opodál u dveří do klubu byl nějaký líbající se pár, který buď přes dunění hudby z klubu nic neslyšel, anebo byl v takovém zapálení, že to nevnímal. Nejistě jsem vykročila ulicí dál, po směru, z kterého jsem křik slyšela. Byla jsem pře- svědčená, že vycházel z jedné z bočních ulic.

Výkřik se ozval znovu a náhle – utichl. S bušícím srdcem jsem se za- stavila na rohu ulice a zjistila, že hledím na dvojici mužů stojících nad nějakou ženou. Vypadali úplně v klidu a vyměňovali si mezi sebou svazky bankovek a nějaké balíčky. Jeden ke mně byl otočen zády, takže jsem mohla rozeznat jen jeho tmavou koženou bundu, ale druhý ke mně byl čelem a já i v té tmě viděla jeho ošklivý protáhlý obličej s křivým nosem a zarostlými tvářemi.

A pak se na mě najednou překvapeně otočil. V tu samou chvíli mě za nadloktí popadla něčí ruka, až jsem vyplašeně vykřikla.

„Co děláš?! Dělej!“ zakřičel na mě ten, co mě držel a táhnul mě pryč. Chvíli jsem se mu pokoušela vytrhnout, zatímco dvojice mužů zamířila naším směrem. Pak jsem vzhlédla a uviděla známou tvář Maddoxe Mannera. Přestala jsem se mu vzpírat a rychle jsem běžela s ním.

Ani ne o deset metrů dál stála u krajnice jeho motorka. Bez váhání na ni naskočil a já zůstala stát na chodníku.

„Na co čekáš?!“ křikl netrpělivě. „Naskoč!“ Za sebou jsem uslyšela dusot několika nohou, což mě přimělo neřešit zákaz jízdy na motorce a to, že ani nemám helmu, a rychle jsem si vlezla za něj. Jakmile jsem se chytila jeho bundy, nastartoval a motorka vystřelila po silnici jako rake- ta.

Chtělo se mi křičet, ale nedokázala jsem otevřít pusu. Možná to bylo dobře, protože kromě paniky, která mě stále pohlcovala, se mi začal svírat žaludek bolestí a hrozilo, že se každou chvíli pozvracím. Moje srdce se mi pokoušelo vyhloubit díru do hrudi a začala se mi motat hlava. Maddox přede mnou neustále klel a ohlížel se do zpětného zrcátka. Začal bezhlavě kličkovat ulicemi města, až jsem měla pocit, že jsme se dočista ztratili. Vsadila bych se, že nás ti muži sledovali, ale neodvážila jsem se ohlédnout.

Trvalo to dlouho, snad celou věčnost, ale pak jsme konečně vyjeli z města. A Maddox Manner náhle zastavil.

Opřel se nohou o zem a chvíli se nehýbal. Pak si povzdychl. „Už se můžeš pustit, stojíme,“ oznámil mi. Ani jsem si neuvědomila, že stále křečovitě svírám jeho bundu. Donutila jsem ztuhlé prsty, aby ji pustily, a on z motorky slezl.

„C-co to bylo?“ vykoktala jsem a byla překvapená, že jsem dokázala otevřít pusu, a ještě ze sebe vydat nějaká slova.

Maddox se kousl do rtu v místě, kde měl piercing. „Zřejmě jsme zavítali na kšeft drogovýho kartelu – nejspíš,“ pokrčil nevzrušeně rameny a z kapsy vytáhl balíček cigaret. Jednu si zapálil, otočil se k motorce zády a zamířil pryč. Teprve teď jsem si všimla, že stojíme na prázdném odpočívadle u silnice.

„Kam jdeš?“ vyjekla jsem vyplašeně a seskočila jsem z motorky, abych mohla běžet za ním. Přeci mě tu nemohl nechat samotnou, zvlášť jestli nás ti chlapi sledovali.

„Musím se vychcat,“ oznámil mi s grácií a rozpřaženýma rukama.

„Nenechávej mě tu samotnou,“ zaprosila jsem ho se sevřeným žaludkem.

Nevěřicně se zasmál. „Chceš jít se mnou?“ zeptal se, ale nejspíš to byla jen řečnická otázka, protože se vzápětí opět otočil a zamířil k nejbližšímu křoví.

Odvrátila jsem se a zahleděla se na silnici za námi. Zřejmě jsme ty muže setřásli. To bylo dobré. Ale v hlavě jsem stále měla ten výjev z uličky a tělo neznámé ženy. Mohla být zraněná.

„Musíme jet zpátky,“ vyhrkla jsem, když se Maddox vrátil. Nevím proč, ale pohled mi ihned padl na tetování na jeho krku. Měl hezký krk, s dvěma jasnými provazci svalů a z pravé přední strany na něm měl nějaký nápis, který doprovázela řada smyček.

„Děláš si prdel?“ zeptal se s vytaženým obočím.

„Ta-ta žena... Myslím si, že byla zraněná,“ snažila jsem se vysvětlit. „Musíme se vrátit a pomoci jí.“

Maddox se znovu kousl do piercingu a zakroutil hlavou. „Ta ženská je nejspíš mrtvá, rozhodně se nebudeme vracet,“ řekl zamračeně. „Kam tě mam hodit?“ zeptal se, odhodil nedopalek na zem a konečně si nasadil helmu. Dokonce podal jednu i mně.

„Co když mrtvá není?! A i kdyby byla, měli bychom jet na policii – musíme to oznámit!“ Jeho čelist se napjala.

„Ne, nemusíme oznamovat nic,“ zabručel. „Nech to bejt, ptáčátko.“ Zamračila jsem se na něj. Jak mohl být tak klidný?

„Ehm, byls tam taky? Chápeš, co se stalo?“ zeptala jsem se ho a začalo ve mně narůstat podráždění. Nevzrušeně přikývl. „Musíme na policii,“ zopakovala jsem důrazně.

„Ne,“ trval na svém. „Věř mi, je lepší se do toho neplést.“

„Proč?!“ vykřikla jsem na něj. Už mě začínal štvát.

„Protože to byl drogový kartel – a věř mi, policie tě před nima neochrání. Takže nebudeme dělat nic.“

O drogových kartelech jsem nevěděla vůbec nic. A nevěděla jsem ani nic o zločincích, takže jsem pochopitelně věřila Maddoxovi, který vypadal, že má s těmihle věcmi bohaté zkušenosti. „Viděli mě,“ hlesla jsem a znovu se mi začal svírat žaludek. V hlavě se mi roztočil kolotoč panických myšlenek na to, jak po mně teď pátrají a jak nakonec vyvraždí celou moji rodinu, jen abych nemohla svědčit proti nim.

„Jo, mě viděli taky. A možná viděli moji espézetku. Takže mě teď las-kavě nech dojet domů, ať si ji můžu sundat,“ řekl nabroušeně.

„A co ta žena?“ hlesla jsem.

Maddox si hlasitě povzdechl. „Ty s ní nedáš pokoj, co?“ odtušil a jeho pohled sklouzl za má záda na telefonní budku. „Když tam zavolám zá-

chranku, necháš už toho?“ zeptal se. Mlčky jsem přikývla a sledovala ho, jak jde k telefonu, aby zavolal pomoc. Po chvíli se vrátil a nasedl na motorku. „Takže kam tě mam odvézt? Nebo chceš radši zůstat tady?“

„Do Stansonu,“ zamumlala jsem.

Zvědavě se na mě ohlédl. „Ty jsi ze Stansonu?“ zeptal se.

Cože? „Ehm, chodíme spolu do školy,“ řekla jsem zmateně.

„Vážně?“ Pokrčil rameny a nastartoval. „Seš nová, nebo co?“

„Chodím tam už rok!“ štěkla jsem na něj naštvaná za to, že neví, kdo jsem – a to jsme se viděli dnes ráno –, ale přes řev motorky mě asi neslyšel. Vlastně jsem na něj za to nemohla být naštvaná. Naše škola sice nebyla moc veliká, ale mě většinou neznali ani lidé, se kterými jsem měla společné přednášky.

Celou cestu domů jsem si v hlavě přehrávala, co jsem viděla. Třásla jsem se strachy. Co se stane, jestli mě ti muži najdou? Co se stane, když to nenahlásím na policii?

Maddox mě zavezl až domů.

„Ehm, zastav prosím před ulicí,“ řekla jsem mu, když jsme stáli na semaforu.

„Proč?“ zeptal se zmateně, ale zastavil, kde jsem chtěla.

Seskočila jsem z motorky na roztřesené nohy. „Protože mám přísného tátu,“ vysvětlila jsem stručně. Nebylo třeba tomuhle frajírkovi vysvětlovat, že už tak mám dost veliký problém, že jdu domů pozdě. Ještě aby mě vyhodil kluk s motorkou. Nechtěla jsem si ani představovat, co by mi otec udělal.

„Fajn, tak ahoj. A radši o tom, cos viděla, nikomu neříkej.“ Po těchto slovech se rozjel a s hlasitým řevem motorky zmizel z ulice.

Došla jsem těch několik metrů k domu a přichystala se na hádku s tátou.

KAPITOLA 2.

Maddox

Mobil mi začal nepříjemně pípat. Znechuceně jsem ho vypnul a zůstal ležet připravený vstát nejdříve za několik hodin. Jenže holka vedle mě rozespale zakňučela a strčila do mě. „Něco jsi slíbil.“

Pomalů jsem si rozpomněl na naši včerejší dohodu. Divokej sex za to, že hodím řeč s tím prasákem Raymondem Hausenem – a to se nejlíp bude hodit brzo ráno, než bude škola plná zvědavých čumilů.

Vylezl jsem z postele a natáhnul si džíny. Ve skříni jsem popadnul první tričko, co mi přišlo pod ruku, a šel jsem si vyčistit zuby a nagelovat vla-sy. Ještě než jsem venku nasedl na svoje krásný černý Ducati, strčil jsem do černovlásky, která pořád ještě spala v mojí posteli. „Chceš hodit na kolej?“ S dalším zakňučením mě odehnala, a tak jsem šel ven, kde jsem ještě vykouřil jednu cigaretu. Teprve pak jsem se rozjel ke škole, kde jsem měl v plánu odchytit toho zmrda.

Měl jsem štěstí. Nejenže bylo parkoviště ještě poloprázdné, ale Hausena jsem uviděl hned, jak jsem zastavil. Šoural se od kolejí s hlavou sklopenou a s náručí plnou nějakých blbejch knih. Seskočil jsem z motorky a zamířil k němu. Ani si nevšimnul, že jsem se k němu přikradl, než jsem ho chytil za bundu a beze slov ho vlekl rychlým krokem dál od parkoviště, dál od potenciálních očí a uší.

„M-Maddoxi, co to děláš?“ vyjekl překvapeně a řekl bych, že i vystrašeně.

„Jdu s tebou hodit přátelskou řeč – co jinýho?“ řekl jsem se škrobeným úsměvem. Dovlekl jsem ho za budovu cizích jazyků, která byla až na konci kampusu. Tady nás nikdo neuvidí. Pustil jsem ho a zamyšleně se na něj zadíval. Byl to ubožák. Nosil starý hadry, který vypadaly, že patřily jeho dědovi, a měl mastný neupravený vlasy, který mohly být blondátý, ale vypadaly spíš šedě.

„C-co ode mě chceš?“ vykotal a ošíval se. Asi si přál, aby se tady někdo objevil, někdo, kdo by mu pomohl. Ale tady nikdo nebyl, na to bylo až moc brzo.

„Víš,“ nadhodil jsem a začal přecházet kolem něho, „donesly se ke mně zvláštní zvěsti...“

„Nevím, o čem mluvíš,“ zakňoural a přihrčil se, když jsem se zastavil a seshora mu pohlédl do očí co nejvíc zastrašujícím pohledem. Jo, uměl jsem nahánět strach, když se mi chtělo. A teď se mi chtělo.

Zamračil jsem se. „Nelži mi,“ pronesl jsem hrubým hlasem. Hausen se začal viditelně potit na obličeji. Ještě aby se tu tak pochcal... Možná bych měl trochu ubrat a přejít k věci. „Přišla za mnou Emily a řekla mi dost zneklidňující věci,“ řekl jsem.

„M-Made...“

„Neříkej mi tak, nejsme přátelé,“ vyštěknul jsem. „Říkala, žes ji v noci sledoval na kolej, je to pravda?“ pokračoval jsem ledově.

Hausen naprázdno polknul. „N-ne, náhodou jsem š-šel stejnou cestou... Byla to náhoda... Nikdy bych ani nekoukal na tvoji holku...“

„Neni to moje holka,“ odsekl jsem. To, že s ní spím, z ní nedělalo moji holku. To bych jich měl zatraceně hodně. Položil jsem mu ruku na rameno a ignoroval jeho vyplašený cuknutí. „Radši mi řekni pravdu,“ poradil jsem mu ledově.

Klepal se, ale nakonec začal mluvit. „Jo... je to tak... s-sledoval jsem ji,“ vydechnul ztěžka a po spáncích mu stejkal pot.

To mi stačilo k tomu, abych mu ukázal svoji zlou stránku v celý kráse. Vzdmula se ve mně silná vlna vzteku. Popadnul jsem toho úchyla za bundu oběma rukama a zatřásl jím. „Ještě jednou to uděláš – nebo se o to alespoň pokusíš, tak ti rozbiju hubu, rozumíš?!“ zavrčel jsem na něj rozčileně. Mlčel, a tak jsem s ním třísknul o stěnu. „Tak rozumíš?!“

„J-jasně, rozumím,“ vykotal a vypadal, že se každou chvíli rozbřečí. Ten to sotva zkusí znova.

„Fajn,“ zasyčel jsem a pustil ho. „A teď mi zmiz z očí, ty špíno.“ Na nic nečekal a rozběhl se pryč od školy směrem k lesu. Zastranej hajzl... Vyšel jsem zpoza budovy pořád nasranej a přemejšlel, jestli jsem ho

neměl preventivně zmlátit, když jsem si všimnul drobný brunetky, která stála před vchodem a zírala na mě s vytřeštěnýma očima. Zamračil jsem se na ni, přičemž jí okamžitě zrudly tváře, a rozhodnul se ji dál ignorovat. Ať slyšela, co chtěla, na mě si nikdo nesáhne.

Cestou do budovy vědy a techniky jsem si zapálil cigaretu. Když jsem se opíral vedle vstupních dveří o stěnu, znova jsem začal přemejšlet nad Hausenem, konkrétně proč to udělal. Kromě toho, že byl absolutní soc-ka, byl taky nula. To z něj ovšem ještě nedělalo úchyla. Sledování holek z něj dělalo úchyla. Pokud se nepletu, nebylo to poprvý. Už jsem to slyšel víckrát, ale nikdy se to netýkalo holky, se kterou jsem něco měl.

„Čau Made!“ Přišel ke mně Kyle, můj otravnej spolubydlící... Jo, a taky kamarád už od střední. Cenil na mě zuby, mezi kterejma výjimečně neměl jointa.

Odhodil jsem vajgl na zem a zašlápnul ho. „Nazdar,“ zahučel jsem a šel za nim do dveří. Tu věc s Hausenem jsem hodil za hlavu. Koneckonců, ne každéj může bejt takovej borec jako já.

Počítače byly nuda. Měli jsme na ně starou vyhublou učitelku s alespoň pěticentimetrovejma brejlema, která se nás snažila naučit, jak se programuje v céčku. Jako kdyby to tady někdo neuměl – teda kromě ní. Nikdo samozřejmě nedával pozor. Kyle vedle mě koukal na vtipný videa a chvíli co chvíli mi bušil do ramene, abych se taky podíval. Michael, náš další kamarád, si s podepřenou hlavou pročítal zprávy. Já znuděně civěl před sebe, po tom, co jsem prošel maily, Facebook a všechno možný, co mě ještě napadlo.

Najednou mi na Facebooku blikla příchozí zpráva. Byla od Kamily, která seděla několik lavic přede mnou. „Nějakej znuděnej,“ stálo ve zprávě.

Podíval jsem se na ni. Zasmála se spolu s kamarádkou vedle a zamávala mi. Moc se mi s ní teď nechtělo bavit, ale možná to bude lepší než to, co kvákala učitelka. „Máš něco na rozptýlení?“ napsal jsem jí a po chvíli slyšel, jak se přede mnou zahihňala.

„Toho bych měla spousty, ale tady to asi nepůjde.“ Páni, ta na to jde hákem.

„Nepovídej...“ odepsal jsem jí.

„Hej kluci,“ syknul na mě a Kylea Michael. „Nechcete jít dneska večer pít?“

Zabručel jsem. „Zejtra ráno máme zkoušku.“

„Z čeho?“ zeptali se Michael s Kylem unisono.

Povytáhnul jsem na Kylea obočí. „Seš zhulenej, nebo co? Z chemie, máš ji taky!“ Kyle na mě přimhouřil oči a zavrtěl svojí blondatou hlavou. Jo, byl zhulenej.

„No tak, kluci, prosím, bude psina,“ začal Michael s přemlouváním. Trochu jsem o tom pochyboval, ale jak jsem se znal, stejně se učit nedokážu.

„Tak na chvíli,“ svolil jsem a napsal o tom Kamile. Možná by bylo fajn jít s ní popít a pak si ji odvézt na Ducati domů. Už dlouho u mě nebyla.

„Super, chci jet do města. V Chirlandu mají dneska skvělou akci.“

Zakroutil jsem hlavou. Idiot. Pojedu přes hodinu do Newportu, abych do sebe kopnul dva panáky a zase jel zpátky, když máme klub u kampusu. Ale zase na druhou stranu do Juice chodí samý známý tváře, který už mě začínaly nudit. Mohla by bejt zábava. „Fajn,“ vydechnul jsem odevzdaně a znova se ponořil do nudy, než zazvonilo.

Přetrpěl jsem ještě jednu přednášku a pak jsem šel na oběd do školní jídelny. Po cestě jsem vykouřil další cigaretu a nabalil na sebe tři holky. Jménem jsem znal jednu, Patty. Všechny ale vypadaly stejně. Blond vlasy, oranžová kůže a řasy tak obalený řasenkou, že připomínaly muší nožičky. Zhnuseně jsem se při té myšlence zavrtěl a radši se zadíval na pult s nejedlým jídlem. Holky se kolem mě motaly a něčemu se pořád pohihňávaly, ale já jejich rozhovor moc nevnímal. Nandal jsem si na tác něco, co vypadalo jako bledá podrážka se zeleninou, a šel jsem ke stolu, kde už seděl Michael a četl si noviny.

„Čau,“ zahučel jsem na něj a sednul si naproti. Ty tři holky se samozřejmě naskládaly hned kolem mě. Michael po nich a po mně střelil zvědavým pohledem.

„Made, nepůjdeš s námi o víkendu do bazénu?“ zeptala se mě Patty klečící na židli vedle mě. Byla prohnutá v zádech tak, že bych si na její zadek mohl postavit flašku.

Podíval jsem se na okraje její růžový krajkový podprsenky a pohodlně se opřel do židle. Nasadil jsem šibalskej úsměv a kejvnul na Michaela. Sleduj a uč se, knihomole. „Do bazénu?“ zopakoval jsem. „Co myslíš, Micku? Šel bys o víkendu do bazénu?“

Michael očividně znervózněl, když se na něj upřely pohledy všech tří holek. „Ehm...“

„No tak, bude zábava,“ prohodil jsem s úsměvem a ovinul jednu ruku Patty kolem pasu. „Kdo by si to nechal ujít?“ Holky se hihňaly dál.

„Můžeme sehnat víc kamarádek,“ ozvala se blondýnka po mé levici.

„Myslím, že je vás dost,“ řekl jsem protáhle a mrknul na ni. S potěšením jsem sledoval, že pod tou vrstvou oranžového make-upu rudne. Pak jsem ucejtil ruku vysoko na svym pravym stehně.

„Půjde i Kyle?“ zavrňela mi třetí z holek do ucha.

Uchechtnul jsem se. „Je tak zhulenej, že by se utopil,“ prohlásil jsem a holky se začaly smát.

„Tak jsme domluvení,“ řekla Patty a pak holky společně vyběhly z jídelny a konečně mě nechaly v klidu.

„Jak ty to děláš?“ užasl Michael a sledoval jejich zadky, jak se vzdalují.

Přehodil jsem si vidličku mezi prstama a pohodil hlavou. „Přirozený šarm.“ A byla to pravda i přes to, že s Patty se přátelíme už delší dobu. Sice nepatřila mezi nejchytřejší holky na světě, ale byla celkem hodná. Nikdy jsem s ní nic neměl, i když se o to občas pokoušela. Její máma mi dělala vlasy a já bych nerad skončil úplně holohlavej jen kvůli zbytečným úletu. Navíc se mi Pat ani nelíbila.

Po odpolední hodině mechaniky jsem konečně zamířil pryč ze školy. Zastavil jsem před domem, kterej jsme měli s Kylem pronajatej, a vyšel po krátkejch schodech nahoru a hned doleva do svého pokoje.

Emily už tam nebyla, zato tam byl bordel. Nikdy jsem nebyl moc pořádkumilovnej člověk. Možná proto, že moje máma byla chorobná uklí-

zečka. Uklízela všude a všechno – i když už to uklizený bylo. Možná ta přehnaná čistota mohla za to, že můj táta umřel. Myslím, že ho z toho jejího věčného uklízení prostě kleplo. Zapsal jsem si do hlavy, že bych ji měl brzo navštívit nebo jí alespoň zavolat, dřív než to udělá ona a zase si bude stěžovat, že se mi po ní nestejská a že na ni kašlu.

Odstěhovat se s Kylem bylo asi to nejlepší, co jsem kdy udělal. Sice jsem nechal mámu na krku mladší sestře, ale ona to zvládne. A když ne, vždycky se může odstěhovat taky.

Zmučeně jsem se zadíval na učebnici chemie a zkusmo jsem ji otevřel. Zvednul se mi kýbl, jen co jsem viděl první větu, která byla plná divnejch výrazů. Donutil jsem se řádek dvakrát přečíst, než mi na dveře zabušil Kyle. „Začíná baseball!“ zakřičel skrz stěnu. Vydechnul jsem, zahodil učebnici na postel a vděčně jsem vyběhnul za nim do obejváku. Svalili jsme se na ošoupanej starej gauč a s plechovkama piva jsme sledovali hru, během který jsem si krátce psal s Kamilou a domlouval detaily našeho dnešního setkání ve městě.

K večeru jsem si šel dát sprchu, než jsem na motorce vyrazil do Newportu. Kyle jel za mnou s Michaellem v autě. Nechtěl jsem jet s nima. Už jenom proto, abych mohl vypadnout, s kým budu chtít a kdy budu chtít – ne až si ti dva blbci namanou. Navíc jsem na motorce jezdil rád. Pročišťoval jsem si během jízdy hlavu.

I přes všední den bylo v klubu narváno. Měli jsme štěstí, že jsme se vůbec dostali dovnitř. Ihned jsem zamířil k baru a objednal si pivo. Kluci mi byli v patách. Jakmile jsem měl v ruce lahev, začal jsem v davu pátrat po Kamile, ale její nazrzlou hlavu jsem nikde neviděl. Místo toho jsem si všimnul, že je tu dost mladejch lidí, kterejm určitě ještě nebylo jednadvacet. Ne že by to tady někdo řešil. Ještě před pár měsícema jsme sem s klukama chodili s trapnejma falešnejma řidičákama, na kterejch na první pohled bylo poznat, že nejsou pravý. Ostraha u dveří to za tučný vstupný ani nekontrolovala. A kdo se dostal přes ostrahu, tomu barmani nalili.

Hodil jsem do sebe pár piv a několik panáků a rozhodnul se na Kamilu vykašlat a jít tancovat. Tancování mě bavilo a byl jsem v tom dobřej.

Ségra do mě vždycky hučela, ať se vykašlu na školu a začnu tancovat, jenže to jí bylo třináct a měla hlavu plnou Step Up a Channinga Tatuma. Já věděl, že bych se tancem neuživil. Navíc to pro mě byla zábava, nechtěl jsem z toho udělat práci.

Na parketu se na mě ihned nabalilo několik holek. Cejtil jsem jejich doteky, jak mi jezdí po těle, a nechal jsem je. Sám jsem zachytil několik rukou na otočku a několik boků na trochu kontaktnější tanec. Tancoval jsem, dokud jsem nebyl vyprahlej, a zařadil jsem zpátečku k baru.

Michael byl u baru plně zaměstnaněj pusou nějaký černovlásky. Když jsem přišel, zasněně se na mě otočil. „Made, tohle je Jane,“ zahučel. Podíval jsem se na černovlásku, která mi plaše zamávala. Byla docela hezká. Normální holka. Bylo zvláštní, že ty bejvaly nejhezčí. Žádný tuny make-upu ani falešný úsměvy ve tvářích s falešnejma nosama. Jen přirozená holčičí krása a roztomilost. Podezřívám jsem Michaela, že tu s ní měl domluvenou schůzku – proto ten jeho zájem jet do města.

Zkontroloval jsem Messenger a našel vzkaz od Kamily. „Promiň, píchli jsme. Asi se opozdím.“ Protočil jsem oči. Věta „asi se opozdím“ mohla znamenat u holky klidně několik hodin.

Objednal jsem si další pivo a pak jsem šel znova tancovat. Po nějakým čase jsem skončil opět na baru a bloudil očima v davu. Kamila pořád nikde, ale zahlídnul jsem holku s obličejem zabořeným do nějakýho bradkáce a její hnědovlasou kamarádku, která to očividně neschvalovala. Bylo vtipný je sledovat, dokud mi nezmizely z dohledu. Zkontroloval jsem hodiny na mobilu a rozhodnul se, že je nejvyšší čas to tady zabalit. Ani jsem se neobtěžoval mluvit na Michaela, kterej měl zase jazyk v krku svý holky, a vydal jsem se za Kylem, kterej byl v zapadlým rohu klubu a vychutnával jointa. Sebral jsem mu ho z ruky a párkrát potáhnul, než jsem mu ho vrátil. Na tváři měl blaženej výraz.

„Už půjdu,“ sdělil jsem mu. „Měl bys taky,“ řekl jsem, i když mi bylo jasné, že mě neposlechne. A to nejen proto, že mě teď vnímal tak na padesát procent.

Oblíknul jsem si svoji bundu, což nebylo úplně snadný, protože jsem byl zpocenej z tance, a vydal se ke svý motorce zaparkovaný před klu-

bem. Jakmile jsem k ní přišel, došlo mi, že se mi chce hrozně močit. Ohlídl jsem se a zamířil k postranní ulici opodál. Ještě než jsem však vyndal nádobí z kalhot, uslyšel jsem něco strašného. Byl to ženskej křik, náhle utnutej. Sakra.

Tohle už nebylo naše malý univerzitní městečko – to mi bylo jasný. Rozhodnul jsem se radši rychle zmizet, než se do něčeho zapletu. Vydal jsem se zpátky k motorce, když vtom jsem uviděl tu brunetku z baru, jak zírá s vytřeštěnýma očima přímo před sebe. No do hajzlu. V hlavě jsem na ni řval, ať do prdele utíká pryč, jenže ona jen stála na místě, úplně přimrazená.

Nevim, kde se ve mně to hrdinství vzalo, ale najednou jsem se rozběhnul k ní. Možná se mi ji podaří nenápadně odtáhnout, než si jí ten někdo, kdo v uličce byl, všimne. Doběhl jsem k ní a popadnul ji za ruku. Byla nezvykle hubená. Jakmile jsem jí obemknul prstama nadloktí, trhnutím se ke mně otočila a zapištěla. Kurva. Teď už o ní určitě ví. Letmo jsem pohlídnul do uličky a uviděl dva chlapy s rukama plnejma drog a balíků peněz a tělo nějaký ženský. A ti dva chlapi – jak vyhublej mexikánec, tak téměř plešatej chlap s konim ksichtem – se dívali na nás.

„Co děláš?! Dělej!“ zakřičel jsem na holku vedle sebe a pokusil jsem se ji odtáhnout pryč. Asi byla zmatená nebo úplně blbá, ale chvíli se se mnou prala a pokoušela se mi vytrhnout, než vzhlídl a podívala se mi do tváře modrýma očima plnýma strachu. Pak se najednou přestala vzpírat a konečně vyrazila se mnou pryč. Slyšel jsem, jak ti chlapi dusaj za náma, a rychle jsem skočil na svoje Ducati. Ona zůstala zmateně stát na chodníku. „Na co čekáš?!“ křiknul jsem na ni a cejtil, jak mi srdce splašeně pumpuje. „Naskoč!“ Konečně se odlepila od země, sedla si za mě a já mohl vyjet. V hlavě jsem se modlil, aby neviděli moji espézetku a aby si mě nezapamatovali. Koneckonců nevypadal jsem úplně průměrně. Sakra, sakra, sakra!

Jakmile jsem však ve zpětným zrcátku uviděl, že jeden z těch chlapů neztratil hlavu a rychle skočil do auta, začal jsem opravdu panikařit. „Kurva,“ zaklel jsem a přidal k tomu ještě několik dalších nadávek, když se mi auto pověsilo na paty. Odbočil jsem do první ulice, kterou jsem

viděl, a z ní hned do další. Pak jsem se otočil do protisměru a znova za-
bočil. Srdce mi nepříjemně bušilo v uších a potily se mi ruce. Ani jsem
neměl rukavice. Nebo brejle. Nebo helmu. Nic jsem si nenasadil, ale v
tuhle chvíli mi byly nějaký bezpečnostní předpisy upřímně jedno. Teda
pokud nenabourám a nerozbiju si hlavu o sinici.

Zatáčel jsem tak dlouho, dokud jsem si nebyl jistej, že jsem se tak za-
motal, že už mě nenajdou. A pak jsem zjistil, že jsem tak zamotaný, že
nemam tušení, kde jsem. Sakra. Snažil jsem se zorientovat, ale moc mi
to nešlo. Nepomáhal tomu ani fakt, že mi div nepraskal močák, tudíž by-
lo těžký se soustředit na něco dalšího. Po další odbočce jsem s úlevou
zjistil, že jsem zpátky na hlavní silnici vedoucí pryč z Newportu. Nebylo
bezpečný zastavovat tady, a tak jsem vyrazil směrem ke Stansonu. Jestli
ta holka bydlí tady, tak ji pak odvezu zase zpátky.

Dlouhou chvíli jsem jel, dokud jsem nespatriil odpočívadlo. Sjel jsem a
zastavil. Chtěl jsem slézt, ale ta holka se mě pořád držela. Tak křečovitě,
až jsem měl pocit, že už mě asi nepustí. „Už se můžeš pustit, stojíme,“
oznámil jsem jí. Nezareagovala ihned, ale nakonec mě roztřeseně pusti-
la. Na bundě mi po ní zůstaly vlhký otisky rukou a malý pŕlměsíčky vy-
tlačený od jejích nehtŕ.

„C-co to bylo?“ vydechla po chvíli vyděšeně.

Mexikánec s drogama, to mi leccos napovídalo. „Zřejmě jsme zavítali
na kšeft drogovýho kartelu – nejspíš.“ Pokrčil jsem rameny a zapálil si
cigaretu. Jo, ta ted’ vážně bodla. Vydal jsem se ke křoví na straně odpo-
čívadla.

„Kam jdeš?“ vyjekla ta holka vyplašeně a vyrazila za mnou.

„Musím se vychcat,“ oznámil jsem jí s úsměvem.

„Nenechávej mě tu samotnou,“ zaprosila.

To se zbláznila, ne? „Chceš jít se mnou?“ Zasmál jsem se a pokračo-
val ve své cestě. Konečně si ulevit bylo boží.

Když jsem se vracel, pořádně jsem si holku prohlídnul. Byla malá a
hubená. Stála vedle mojí motorky a třásla se, v obličeji bledá jako smrt.
Asi to byla její první mrtvola. Anebo první jízda na motorce. Objímala

se rukama a co chvíli střelila pohledem k silnici. Asi se bála, že nás pořád pronásledují. Taky jsem se bál, ale nepřipouštěl jsem si to.

„Musíme jet zpátky,“ vyhrkla, jakmile si všimla, že jsem se vrátil.

Tak to moment, holka. „Děláš si prdel?“ vyjel jsem na ni. To byl v tuhle chvíli asi ten nejhorší nápad.

„Ta-ta žena, myslím si, že byla zraněná. Musíme se vrátit a pomoci jí.“

„Ta ženská je nejspíš mrtvá, rozhodně se nebudeme vracet. Kam tě mam hodit?“ zeptal jsem se autoritativně, aby pochopila, že se prostě nevrátím.

„Co když mrtvá není?!“ vypálila zase. „A i kdyby byla, měli bychom jet na policii, musíme to oznámit!“ Byla vzteklá, ale trásla se. Vypadala jako vyplašený ptáček, který vypadlo z hnízda.

„Ne, nemusíme oznamovat nic,“ řekl jsem jí a povzdechnul si. „Nech to bejt, ptáčátko.“ Probodla mě těma hezkýma očima a zamračila se. Všimnul jsem si, že má trochu pihatej nos. Bylo to docela roztomilé. Zvlášť když ho na mě nakrčila.

„Ehm, byls tam taky? Chápeš, co se stalo?“ vyrazila ze sebe přiškrcezně. Přišel jsem – jasně že jsem tam byl, jen z toho nedělám takovou vědu. „Musíme na policii,“ trvala si na svém.

„Ne,“ zabručel jsem. „Věř mi, je lepší se do toho neplést.“

„Proč?!“ vykřikla naštvaně.

„Protože to byl drogový kartel – a věř mi, policie tě před nima neochrání. Takže nebudeme dělat nic.“ Na to jsem viděl až moc filmů, abych věděl, jak to vždycky skončí s chudákama, co se pokusili něco prásknout policii. Sorry, ale neměl jsem moc valný mínění o našem bezpečnostním sboru.

„Viděli mě,“ vyrazila ze sebe zase rozklepaně s pohledem upřeným do země.

„Jo, mě viděli taky. A možná viděli moji espézetku. Takže mě teď las-kavě nech dojet domů, ať si ji můžu sundat,“ řekl jsem a tónem jí dal jasně na srozuměnou, že se mnou nemá cenu se hádat. Já se nehnu.

„A co ta žena?“ pípá.

Už mě vážně začínala neuvěřitelně štvát. Než jsem však začal nadávat, všimnul jsem si telefonní budky na kraji odpočívadla. Asi to bude to nejmenší, co můžu pro tu ženskou před klubem udělat, a ještě tím umlčet tohle ptáče.

Došel jsem k budce a vytočil tísňovou linku. Nepředstavil jsem se. Jen jsem oznámil, že v Newportu před Chirlandem je zraněná ženská. Pak jsem to položil. Povzdechnul jsem si. Víc jsem udělat nemohl.

Vrátil jsem se k motorce a tý vystrašený holce. „Takže kam tě mam odvést? Nebo chceš radši zůstat tady?“ zeptal jsem se jí znova a hodil nohu přes motorku.

„Do Stansonu,“ řekla nakonec.

Moje obočí vystřelilo vzhůru. Že by tahle holubička žila ve stejném zpropadeném městě a já o tom nevěděl? Otočil jsem se na ni, abych si ji znova prohlídnul. „Ty jsi ze Stansonu?“ zeptal jsem se.

Začervenala se. Ale možná to bylo dotčením, ne oslněním. „Chodíme spolu do školy.“ Aha. A já si říkal, že je mi trochu povědomá.

„Vážně?“ prohodil jsem naoko nevzrušeně, abych jí dal najevo, že je mi to jedno. Nasadil jsem si brejle. „Seš nová, nebo co?“ Moc jedno mi to nebylo. To jsem si vážně nevšimnul týhle holky? No, byla dost nenápadná.

„Chodím tam už rok!“ štekla na mě, zatímco jsem startoval a znova ji začal ignorovat.

Jeli jsme v klidu. Na semaforu před městem jsem se jí zeptal na adresu, abych ji mohl zavézt až domů. Asi by nebylo dobrý tu vystrašenou chudinku poslat samotnou v noci přes město po tom, co právě zažila.

Na dalším semaforu jen ulici před jejím domem mě zatahala za rukáv. „Zastav prosím před ulicí,“ pípla rozpačitě.

„Proč?“ zeptal jsem se, ale to už naskočila zelená, a tak jsem si na odpověď počkal až do zastavení.

Slezla z motorky a chvíli vypadala, že se skácí. „Protože mám přísného tátu,“ řekla roztřeseně a ohlédla se do ulice.

Povytláhnul jsem na ni obočí. Dělá si prdel? Už jsem otevřel pusu, abych se jí vysmál, ale její vystrašenej výraz mě zastavil. „Fajn,“ hlesnul jsem neutrálně. „Tak ahoj. A radši o tom, cos viděla, nikomu neříkej.“

Rychle jsem se rozjel domů, kde jsem v garáži našel bednu s nářadím. Ani mě nenapadlo otálet se sundáváním espézetky. Hned ráno budu muset vyrazit na úřad pro novou. Pokud ti chlapi tu značku viděli, zdrží je to, ale věděl jsem, že ta stará bude pořád v registru u mýho jména. No, každopádně to je lepší než nic.

KAPITOLA 3.

Anna

Ráno jsem měla hrozně mizernou náladu. Celou noc jsem téměř nespala a napínala uši, jestli neuslyším zakvílení pneumatik před domem a střelbu ze samopalů. Protřela jsem si oči a potřásla hlavou, abych své myšlenky setřásla. Asi jsem to vážně prožívala víc, než bylo třeba. Možná měl Maddox pravdu a neměla bych to řešit. Ale i tak jsem si dnes svázala vlasy do drdolu a vzala si sluneční brýle a baseballku. Chvilí jsem zvažovala, že bych se odbarvila, ale to by mi u rodičů rozhodně neprošlo. A to nejen kvůli včerejšku.

Když mě Maddox vyhodil v ulici, bylo už skoro půl jedné. Táta samozřejmě seděl v obýváku a hned, jak jsem vstoupila, si mě zavolal. Vztekal se na mě a křičel. Musela jsem vysvětlovat, proč jsou ze mě cítit cigarety, a dokonce mi dal dýchnout, jestli jsem nepila. Když zjistil, že ne, trochu polevil a možná i uvěřil mé historce, že v restauraci vedle nás seděl hlouček lidí, co kouřili. Nicméně můj pozdní příchod domů jsem zatlouct nedokázala, takže jsem dostala na týden zaracha. Povzdechla jsem si. Mohlo to dopadnout i hůř.

Sešla jsem dolů na snídani, která se jako obvykle skládala z ovesné kaše a ovoce. Vzhledem k tomu, že byl táta ředitel firmy, která vyráběla ovesné kaše, měli jsme ji téměř každé ráno. Už jenom kvůli tomu jsem ji neměla moc v lásce.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem rodiče plaše.

„Dobré ráno, zlatíčko,“ odpověděla mi máma s úsměvem. Táta jen něco nezřetelně zahuhlal s pohledem přispendleným k televizi, ve které běžely ranní zprávy. Chvilí nato odešel od stolu a vydal se do práce. Protočila jsem oči za jeho zády.

„Proč je takový?“ zeptala jsem se mámy, jakmile za ním zapadly dveře.

„Ale no tak, Anno,“ pokárala mě máma a začala po něm sklízet špinavé nádobí ze stolu. Stejnou otázku jsem jí pokládala už léta. A ona mi

vždy dávala stejnou odpověď. Můj táta ji měl v hrsti, stejně jako mě. Byl cholerický a dokázal zakřičet. Nejhorší pro mě asi bylo období mé puberty. Spolu se spolužačkami jsem chtěla zkoumat zakázané – účastnit se divokých večírků s kluky, o kterých mi vždy vyprávěly. Nemohla jsem. Párkrát jsem se pokusila vyplížit z domu, ale vždy mě chytil a vždy to bylo příšerné. Máma se občas pokusila postavit mezi nás. Jediný výsledek, který to ale mělo, byl ten, že i ona odcházela s modřinami. Byla jsem tenkrát tak nešťastná, že jsem nejednou uvažovala o útěku z domu. Vždy jsem se však zastavila na problému, že nemám kam jít. Neměla jsem žádné další příbuzné, o kterých bych věděla, a neměla jsem ani peníze, abych mohla zkusit žít sama. Situace se nakonec vždycky uklidnila. Táta se nikdy za své chování neomluvil, zato donutil omluvit se mě. Ale pak byl spokojený, a dokonce i milý. Choval se jako milující otec, takže jsem přestala bojovat s jeho režimem a zvykla jsem si. Pořád jsem však chtěla od života víc a pořád jsem doufala, že tátovi jednou dojde, že už mě nemůže držet doma, a nechá mě jít.

„Mimochodem, jak sis užila včerejšek s Hannah?“ zeptala se máma po chvíli.

Povzdechla jsem si. Neměla jsem náladu nikomu sdělovat, jak jsme se pohádaly a k čemu všemu to vedlo. „Jo, bylo to fajn,“ odtušila jsem. „Máš dnes práci?“ zeptala jsem se radši, abych odvedla řeč. Máma mi začala něco odpovídat, ale já ji náhle nebyla schopná vnímat. Moji pozornost totiž upoutala reportáž v televizi – reportáž z Newportu o tom, že tam byla v noci nalezena zraněná žena.

„Policie žádá jakékoliv svědky, aby se přihlásili...“ řekla pohledná reportérka a mně se při jejích slovech zkroutila střeva.

„Anno, vnímáš mě?“ zeptala se mě máma. Potřásla jsem hlavou, abych si ji pročistila.

„Jo, promiň... Už musím do školy,“ vymluvila jsem se spěšně a bez dalších řečí vstala. Po cestě jsem se snažila odsunout včerejší zážitek do pozadí s tím, že si vše musím nejdřív důkladně promyslet.

Když jsem zaparkovala v kampusu a uviděla Hannah, jak na mě s provinilým výrazem čeká na chodníku, skutečně jsem přestala myslet na

drogový kartel a vzedmula se ve mně vlna vzteku. Vzala jsem svůj batoh a práskla za sebou dveřmi. Ani jsem se na ni nepodívala a prošla kolem. „Anno,“ vypískla a rychle se mnou srovnala krok. „Moc mě ten včerejšek mrzí...“ řekla, v hlase notnou dávku lítosti. Ale mě to neobměkčilo. Kvůli ní jsem se stala svědkem pokusu o vraždu a bůhví čeho vlastně. Kvůli ní jsem možná byla ve smrtelném nebezpečí. A mimo to se na mě úplně vykašlala. „No tak, Anno, už se to nestane, slibuju.“

„To si piš, že už se to nestane,“ zabručela jsem. Už s ní nikdy nikam nepůjdu.

„Prosím, moc mě to mrzí, odpusť mi. Zachovala jsem se jako kráva...“

Zastavila jsem se na místě a otočila se k ní čelem. „Jo, to teda jo,“ řekla jsem s napjatou čelistí. „Víš, jaký to bylo?! Ani jsem nevěděla, jak se dostanu domů! A viděla jsem –“ zarazila jsem se. Ne, tohle nikomu říkat nebudu.

„Mrzí mě to!“ vypískla znovu a tenké tmavé obočí se jí zkroutilo. Její hnědé oči za červenými brýlemi začaly slzet. Založila jsem si ruce na hrudi a odfrkla si nad jejím výstupem. „Když ono jde o to, že tam byl ten kluk... A víš, nikdy o mě nikdo neprojevil zájem a... Když jsme se hádaly, nevěděla jsem, co říkám, tedy, věděla, ale nepřemýšlela jsem...“ mumlala s usazenými očima sklopenými k zemi. A možná to myslela upřímně. Hannah stejně jako já byla vždy outsiderka. Nikdy dost výrazná na to, aby si jí někdo všímal, takže jí muselo udělat hodně dobře, když o ni někdo projevil zájem takovýmto způsobem.

Povzdechla jsem si. „Mrzí mě to. Ale to od tebe vážně nebylo ok. Nechala jsi mě samotnou. Věděla jsi, že budu mít průšvih, když nebudu včas doma.“

Měla pořád sklopenou hlavu, ale přikývla. „Vím, neměla jsem to dělat, promiň.“

„Odpuštěno,“ vydechla jsem. „Ale ať tě ani nenapadne to udělat znovu.“

Usmála se a konečně se mi podívala do obličeje. „Slibuju,“ vyhrkla. Zase jsem vyšla směrem na hodinu poezie a Hannah šla vedle mě. „No... ehm, jak jsi dopadla s tátou?“ zeptala se po chvíli chůze opatrně.

„Mám týden zaracha,“ sdělila jsem jí a ona se mi znovu začala omlouvat. „To je v pohodě,“ odbyla jsem ji. „Týden je jako nic. A ne že bych měla v plánu někam vůbec chodit.“ Hannah se ode mě po chvíli chůze kampusem oddělila a zamířila na základy medicíny, které jsem neměla. Díky bohu.

Na poezii bylo čím dál méně studentů. Začínalo nás alespoň čtyřicet. Ted' nás na přednáškách profesorky Newtonové sedělo sotva patnáct. Nebyly to nejzábavnější přednášky, ale já měla poezii ráda. Stejně jako kluk, co seděl ve třídě za mnou. Měl masné blondáté vlasy a vždycky nosil béžovou větrovku. Byl zvláštní, ale když jsem se na něj podívala, bylo mi ho spíš líto, než abych z něj byla zhnusená. Učitelka ho jednou vyvolala, aby odrecitoval Jedovatý strom od Williama Blakea, mého oblíbeného autora, a on úplně zrudnul a zakoktal se. Pak ze třídy utekl. Učitelka už ho nikdy nevyvolala. Od té doby sice sedával vzadu a bezduše hleděl do knihy, ale pořád sem chodil.

Po poezii jsem na Hannah měla počkat před budovou vědy a techniky, odkud jsme spolu měly zamířit na hodinu plavání. Zatímco jsem na ni čekala, prošla kolem udýchaná profesorka Blacková, kterou mám na historii, s náručí plnou nějakých starých propriet, které si jistě vypůjčila z výstavních skříní na chodbách. Hrozilo, že jí věci každou chvíli z náruče vypadnou. Přistoupila jsem k ní. „Nepotřebujete pomoc?“ zeptala jsem se s úsměvem. Nebylo jisté, jestli si mě pamatuje ze svých přednášek, ale vždy je dobré udělat pro učitele nějakou laskavost.

„Ach, ano, to byste byla velmi hodná,“ vydechla ztěžka a já z její náruče opatrně přebrala nějaký prapodivně vyhlížející stroj. Bylo to nějaké kolečko s trubkami. Divné. „Mohla byste to prosím vrátit do vitríny ve druhém patře? Asi uprostřed chodby... je tam prázdné místo, najdete to,“ vyrazila ze sebe a opatrně zbylé předměty chytla do jedné ruky, aby z kapsy mohla vytáhnout malý klíček. „Tady máte, zaneste mi to pak prosím do kabinetu,“ instruovala mě a s funěním vešla do budovy.

Vyrazila jsem s divným předmětem do druhého patra a rozhlížela se po vitrínách na levé i pravé straně. Ve všech byly nějaké starobylé vědecké předměty, ale zdálo se, že nikde nic nechybí. Se strachem, že na chodbě budu bloudit navždy, jsem konečně uviděla prázdné místo u cedulky „parní stroj“. Neměla jsem tušení, co to je, a pevně jsem doufala, že právě nedávám divný model na špatné místo. Odemkla jsem vitrínu a opatrně strojek naaranžovala na polici, když se za mnou ozval klučíčí hlas: „Takže ty opravdu chodíš do stejné školy.“

Otočila jsem se a spatřila Maddoxe Mannera s úsměvem od ucha k uchu. Měl na sobě bílé tričko s krátkými rukávy a věčkovým výstřihem a černé džíny s tenkým řetězem u pásku. Můj pohled na okamžik padl na ten jeho hezký potetovaný krk, než jsem překvapeně zamrkala a podívala se mu do nepotetované tváře. Vlastně, na čelisti pod pravým uchem měl nějaké krátké slovo. „Vidíš, nelhala jsem,“ řekla jsem mu a cítila, jak mi rudnou tváře. Olízla jsem si náhle vysušené rty a na prázdko polkla, když ke mně přišel blíž a naklonil se nade mě. Opřel si ruku nad mou hlavu tak, jak to dělávají frajeři ve filmech. Trapák.

Tmavýma očima pomalu sjel od mého obličeje až po špičky mých bot, což mě značně uvedlo do rozpaků, a pak mě zatahal za kšilt. „Nedivím se, že jsem si tě nikdy nevšimnul, když chodíš oblečená takhle,“ poznal ledabyle.

Zamračila jsem se na něj a odstrčila ho od sebe. „Do toho, jak já se oblékám, ti nic není,“ zabručela jsem našťvaně. „A takhle se stejně většinou neoblékám. Mám tu čepici, abych nebyla poznat,“ vysvětlila jsem a přibouchla dveře vitríny tak rychle, že jsem mu málem přicvakla prsty. Naštěstí stačil rukou uhnout včas.

Nechápavě povytáhl obočí. „Abys nebyla poznat?“ zopakoval.

Pokrčila jsem rameny a podívala se mu nahoru do těch černých očí. „Kvůli včerejšku,“ špitla jsem potichu a měla pocit, že se v těch bezedných jámách ztrácím.

Jeho obličej se rázem vyhladil a on se rozesmál. „To jako vážně?“ Nevěřicně zakroutil hlavou. „Ty to vážně přeháníš, ptáčátko.“

Zatnula jsem čelist a znovu se na něj zamračila. Jak jen někdo může být takový kretén? A proč mi říká ptáček? „Neříkej mi tak,“ zabručela jsem. „Co to vůbec znamená?“

Přestal se smát a vzal mě za volný pramen vlasů, který mi visel vedle tváře. Ihned jsem jeho ruku odstrčila. Na okamžik mu po tváři přeběhl stín, než opět ledabyly vytáhnul jeden koutek rtů. „Nevíš, co znamená ptáček? Copak neznáš ty zvířata, co venku lítají?“ posmíval se mi.

„Vím, co je to ptáček, ale proč mi tak říkáš?“ zavrčela jsem na něj už rozhodně naštvaně. Nenechám žádného kluka, aby si se mnou takhle pohrával – a tohohle speciálně ne.

Zatvářil se ještě víc sebejistě a chvíli mě mlčky pozoroval, až jsem zase začala rudnout. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se pak a naklonil se ke mně. „Ptáček,“ dodal provokativně.

„Anna,“ řekla jsem zamračeně.

Povytlhl jedno obočí. „A má Anna i příjmení?“

„Laneová,“ doplnila jsem.

„Těší mě, Anno Laneová. Já jsem Mad –“

„Já vím, kdo jsi, Mannere,“ utnula jsem ho rozhodně. Myslela jsem, že ho tím srazím k zemi, ale na jeho obličeji se znovu roztáhl samolibý úšklebek.

„To jsem polichocen,“ řekl. Chtěla jsem se začít hádat, ale on rychle pokračoval v konverzaci: „No, každopádně myslím, že kšilt ti sice sluší, ale že to vážně přeháníš,“ řekl a znovu mě za kšilt zatahal. Opět jsem se po jeho ruce ohnala, ale on ji sundal dřív, než jsem se ho stihla dotknout.

„Kdybychom šli na policii, tak by to nebylo třeba,“ zašeptala jsem naštvaně a naléhavě. „Prosím, dnes ráno o tom mluvili v televizi a chtějí svědky.“

Zase se zasmál. „A co kdybysme šli radši na večeri?“ zeptal se najednou a mně to na okamžik vyrazilo dech. Maddox Manner mě zve na večeri. Co se stane zítra? Uvidím Santu?

Jakmile jsem se sebrala, zatnula jsem čelist. „To bych radši lezla kanálama,“ odpověděla jsem opovržlivě a jemu to vykouzlilo další úsměv na rtech.

„To zní zábavně,“ prohodil. Už mě tahle konverzace začínala štvát. Zavrtěla jsem hlavou a chtěla odejít, když mě chytil za rukáv. Jeho úsměv byl pryč. „Fajn, a co takhle? Půjdeme na policii, ale hned pak na večeři.“ Přimhouřila jsem na něj oči a snažila se z jeho výrazu vyčíst, o co mu jde. Proč u všeho na světě by chtěl kluk jako Maddox jít na večeři s holkou jako já?

„Jen večeře?“ zeptala jsem se obezřetně.

„Ano, jen večeře ve vší počestnosti,“ přikývl. Protočila jsem oči a už jsem chtěla souhlasit, ale pak jsem si vzpomněla na domácí vězení. Jenže, než jsem mu o něm stačila říct, někdo na něj zavolal.

Oba jsme se otočili po zvuku. Na konci chodby stála asi pětatřicetiletá žena na vysokých podpatcích s úzkou sukní a dlouhými černými vlasy. Se zvednutou rukou ukazovala Maddoxovi, aby šel k ní.

Na vteřinu se ke mně otočil s rošťáckým úsměvem. „Takže máme rande,“ řekl, a než jsem stačila cokoliv namítnout, už klusal chodbou k té ženě.

Zamračila jsem se a rychle se dala do kroku, když jsem si všimla Hannah, která stála nedaleko a s překvapeným výrazem na mě hleděla. Počítala jsem, že mě viděla s Maddoxem a bude chtít vysvětlení.

„T-to byl Maddox Manner? A mluvil s tebou? O čem jste se bavili?!“ zeptala se vyjeveně, zatímco jsme zamířily z budovy.

Potrásla jsem hlavou, abych setrásla alespoň trochu toho naštvání, které mi kolovalo v žilách. „Idiot!“ ulevila jsem si a rychle jsem v hlavě spředla, co Hannah řeknu. Nemohla jsem jí říct o tom, co jsem včera viděla. „Víš, včera večer jsem na něj náhodou narazila... A hodil mě domů. A teď za to chce, abych s ním šla na večeři,“ sdělila jsem jí stručně. Dle mého očekávání začala Hannah nadšeně pištět a poskakovat. Asi jí to přišlo jako něco báječného.

„To je super! Chápeš to? Maddox?“

Zamávala jsem před ní rukou, aby se uklidnila. A utišila. „Ne, nechápu to. O něco mu asi jde, ale to si může trhnout nohou.“

„Proč?“ zeptala se Hannah poněkud zklamaně.

Proč? Tak já jí to teda všechno vyjmenuju, abych jí připomněla, že kluky, jako je on, nesnášíme. Zvedla jsem ruku a začala na prstech odpočítávat: „Protože je to průserář. Protože je to děvkař. Protože je to ten typ kluků, co sbalí náhodnou holku na diskotéce a užijí si s ní na záchodcích. Protože to táhne s dvaceti najednou a protože je... Protože je to...“ Povzdechla jsem si. „Prostě Maddox,“ řekla jsem. „Je potetovanej, má piercingy, jezdí na motorce a kouří. On je všechno, s čím nechci nikdy mít nic společného.“

Hannah asi konečně došlo, že mám pravdu. „Jo... to je fakt. Je to ten typ kluka, co si užije a odkopne.“

„Jo,“ přitakala jsem. Ne že bych mohla randit s kýmkoliv. „Hele, musím na skok k Blackovým, jdeš se mnou?“ Přikývla a šla za mnou ke kabinetu, kde jsem profesorce rychle vrátila klíček od vitríny, než jsme opět vyrazily k bazénu. Po cestě jsem si vzpomněla na včerejšek. „A co vůbec ty a ten bradkáč ze včerejška?“ zeptala jsem se se zájmem.

Hannah posmutněla, asi z toho nic nebylo. „Ale nic,“ mávla rukou. „Chtěla jsem si na něj vzít číslo, ale on mi řekl, že je zadanej.“

Povzdechla jsem si a vzala ji kolem ramen. „Chlapi jsou hajzlové,“ řekla jsem jí, než jsme vešly do plavecké haly.

Po škole jsem celá vyčerpaná jela domů. Z hlavy mi pořád byl cítit chlor z bazénu a byla jsem tak unavená, že jsem byla zralá na postel. Donutila jsem se ještě jít vysprchovat a znovu ze sebe vydrhnout pach bazénu, než jsem se svalila na svou malou postel a téměř okamžitě usnula.

Začaly se mi zdát příšerné sny. Honil mě ten muž s protáhlým obličejem a křivým nosem. Utíkala jsem před ním ulicemi města, až jsem náhle vběhla do silnice a přistála na kapotě projíždějícího auta. Po tom nárazu jsem se prudce vzbudila a slyšela troubení, které se mi promítalo do snu. Otupěle jsem se vyhrabala z přikrývek a dopotácela se k oknu, ze kterého jsem měla výhled na silnici před domem. Venku už se začínalo stmívat. A před domem stála černá motorka, na které seděl Maddox Manner. Moje srdce začalo poplašeně bušit a já nečekala a rychle seběh-

la dolů. Modlila jsem se, aby rodiče ještě nebyli doma, protože kdyby ho tu viděli, asi by mi zakázali ještě kdy vyjít z domu.

Maddox znovu zatroubil, než jsem rozrazila vstupní dveře a vyběhla za ním. „Co to ztraceně děláš?!“ vyjela jsem na něj.

Nevzrušeně po mně přešel líným pohledem. „Takhle ses vyfikla na večeři? To není moc stylový,“ poznamenal s pohledem upřeným na moje tepláky na doma a rozčuchané vlasy.

„Nejedeme na žádnou večeři!“ usadila jsem ho a panicky se ohlédla k domu, který však zůstával nadále tichý. Rodiče ještě doma nebyli, díky bohu. „Musíš odjet, než se vrátí naši!“ řekla jsem mu naléhavě.

„Cože?“ zeptal se nechápavě.

Na vteřinu jsem zastavila a zhluboka se nadechla. Musím na něj mluvit pomalu, aby to pochopil. „Nemůžu s tebou jet na policii ani na večeři, mám zaracha, protože jsem včera přišla domů pozdě v noci. A teď, jestli neodjedeš, tak budu mít zaracha do konce života, protože pozdní příchod můžu nějak vysvětlit, ale tebe tátovi už nevysvětlím, takže prosím – odjed“,“ řekla jsem důrazně.

Stále se na mě nechápavě díval. „Co to kurva...? Děláš si prdel?“

„Ne, nedělám,“ ujistila jsem ho.

„Je ti devatenáct, ne?“ ověřil si nejistě.

„Jo, ale to je fuk, táta má pocit, že je mi deset!“ Začínala mě zachvacovat panika, už jsem v hlavě slyšela zvuk příjíždějícího auta.

„Sakra!“ zaklel Maddox. „Tak mi dej alespoň svoje číslo, ať se můžeme domluvit.“ Moc se mi nechtělo mu dávat svůj mobil, ale kdybych se s ním měla začít hádat, mohlo to být na dlouho, na což jsem neměla čas. Takže jsem mu ho rychle nadiktovala a on si ho uložil do mobilu. Pak zavrtěl hlavou a nasadil si helmu. „Fajn, zavolám ti,“ řekl mi na rozloučenou a konečně odjel.

Rychle jsem vyrazila zpět do domu a rozhodla se nachystat večeři, než se rodiče vrátí z práce. Možná to tátu obměkčí a zruší můj trest. Silně jsem o tom pochybovala. Když táta přišel domů, všude to vonělo grilovanou zeleninou a čínskými nudlemi. Dokonce jsem hezky prostřela stůl a uklidila jídelnu.

„Ahoj Ann, jaký jsi měla den?“ zeptal se táta a šel si do koupelny v přízemí umýt ruce.

„Nudný,“ zalhala jsem. S Maddoxem Mannerem můj den ani nemohl být nudný. „A co ty, jak ses měl v práci?“ zeptala jsem se táty na oplátku.

„Vytíženě,“ odpověděl s povzdechem a přišel do jídelny. „Krásně to tu voní.“

„Uvařila jsem večeři,“ řekla jsem, ačkoliv to bylo očividné.

Táta si projel prsty v prošedivělém plnovousu. „Že ty se mě snažíš obměkčit?“ zeptal se mě s přimhouřenýma očima. „Ale víš, že já tvůj trest nezruším. Porušila jsi pravidla.“

Protočila jsem oči. „Já vím, tati. Jen jsem uvařila večeři, nic víc. Nic si od toho neslibuju,“ řekla jsem trochu vytočeně. „Kdy přijede máma?“ zeptala jsem se, abych odvedla řeč jinam. V tu samou chvíli jsem uslyšela zvuk pneumatik na příjezdové cestě.

Táta se usmál. „Teď.“

Všichni jsme se najedli v tichosti, přičemž jsem i mámě zopakovala, jak nudný den jsem měla. Když jsem sklídila nádobí, vydala jsem se do svého pokoje pod záminkou učení se. Místo toho jsem se zatajeným dechem koukla na displej svého postaršího telefonu. Měla jsem dva zmeškané hovory z cizího čísla. Maddox? Ujistila jsem se, že rodiče jsou dole a dívají se na televizi, a chystala se vytočit jeho číslo, když mě předběhl. Nevím, proč jsem byla tak nervózní, když jsem zvedala mobil k uchu a přiškrčeným hlasem pípla: „Ano?“

„No konečně,“ vydechl Maddox na druhé straně. „Kdes byla? Volal jsem ti už alespoň stokrát.“

„Promiň, večeřeli jsme.“ Protočila jsem oči. Volal mi dvakrát, nevím, proč to tak dramatizoval.

„Fajn, tak jak to teda uděláme s tou večeří?“

„Bože, Maddoxi, ty jsi neuvěřitelný! Důležitá je policie, ne večeře,“ oznámila jsem mu prudce.

Zase se smál. „Já vim, ale chci za to alespoň nějakou odměnu.“

Povzdechla jsem si. „Ale já nevím, jak to udělat. Do středy nesmím z domu. Můžu jen do školy.“

„No, tak půjdem na oběd, sice to není tak nóbl, ale já se s tím srovnám.“

„Mám školu – a ty jistě taky,“ řekla jsem mu.

Odfkl si. „Prosim tě, tak vynecháš jednu hodinu, to je toho. Zkus někdy porušit pravidla, je to zábava,“ prohlásil. Proč jen jsem tušila, že první věc, kterou po mně tenhle kluk bude chtít, bude porušování pravidel?

„Zkus někdy dodržovat pravidla, je to fajn,“ odsekla jsem mu.

„Co máš zejtra odpoledne?“ zeptal se místo reakce.

„Anglickou literaturu a pak ještě sociologii.“

„Cože? Fuj, co to sakra studuješ?“ zhnusil se. „No nevádí... Tak tyhle dvě hodiny oželíš, ne?“

„Ne,“ řekla jsem zatvrzele. „Nebudu zatahovat školu.“

„Holka, jsi na vejšce, tady už se nezatahuje, není to povinný, víš?“ pošťuchoval mě.

„Ale já tam chci chodit. Zajímá mě to.“ No, pravda byla, že mnoho předmětů bych radši neměla, protože mě k smrti nebavily, ale bála jsem se, že když vynechám být jen jednu hodinu, stane se na ní něco důležitého – jako že ti, co tam zrovna budou, dostanou plusové body ke zkoušce, nebo že se bude probírat, co bude v závěrečném testu. Člověk nikdy neví.

„Seš příšerná slušňačka... Potřebovala bys trochu zkazit,“ řekl mi flirtovně – nebo alespoň myslím.

„Děkuji, nechci,“ odsekla jsem znovu.

„A co víkend?“ zeptal se náhle.

„Co s ním?“ nechápala jsem.

„Můžeš jít ven?“

Hystericky jsem se zasmála. Jo, jasně. V den, kdy jsou oba rodiče doma a jsem pod jejich přísným dohledem. „Rozhodně ne,“ řekla jsem Maddoxovi.

„Prosim, pojď zejtra,“ zaprosil. „Bude to rychlý.“

„Myslím, že to holka napoprvé nechce slyšet,“ pošťouchla jsem ho se smíchem.

„Ty flirtuješ?“ podivil se pobaveně. Zamračila jsem se.

„Rozhodně ne.“

„Pojď zejtra, prosím,“ zopakoval.

Povzdechla jsem si. „Tak po literatuře. Ale nejdřív na policii!“

„Máš můj čestný skautský slovo,“ slíbil.

Zasmála jsem se. „Ty nejsi skaut.“

„Né, podle čehos to poznala?“ Znovu jsem se zasmála a očima jsem se zastavila na hodinách. Mluvili jsme spolu už zatraceně dlouho.

„Musím už jít,“ řekla jsem mu.

„Dobře, tak se uvidíme zejtra. Zatím.“

„Ahoj,“ špitla jsem a zavěsila. S hlubokým výdechem jsem se svalila na postel a vnímala, jak se moje dosud splašeně bušící srdce začíná uklidňovat. Dlaně jsem měla kdoví proč zpocené a tváře horké.

Jo, tohle uměl Maddox Manner udělat s holkami.

KAPITOLA 4.

Maddox

Ráno jsem vstával o hodinu dříve než obvykle, ale do školy jsem se stejně dostal hodinu a půl po začátku přednášky. Strávil jsem moc času na úřadě, kde jsem se snažil, aby mi dali novou značku na motorku. Uprostřed fronty jsem si samozřejmě vzpomněl, že jsem měl mít ráno test z chemie. Začal jsem se vztekat, až se na mě několik lidí vyplašeně otočilo. Rychle jsem toho nechal a začal v hlavě strádat plán, jak ukecat profesorku Haleovou, aby mě nechala test napsat jindy. Místo toho jsem si měl radši vymyslet pořádnou lež, aby mi na úřadě dali jinou espézetku. Ačkoliv jsem si vymejšlel hory doly, proč potřebuju jinou, nedali mi ji. Nabídli mi vystavení novejších značek do tejdne, ale se stejným číslem, takže by mi to k ničemu nebylo.

Do školy jsem jel do nebe nasranej, a když jsem dojel, hodina už končila. Možná bych si test mohl zkusit napsat během dvou minut, třeba bych to stihnul. Zvlášť pokud budou otázky na a, b, c. Prostě to nějak zaškrтам a budu doufat, že se někde strefím. Kdybych ten test psal normálně, stejně bych to takhle udělal. Ani jsem se na to nepodíval.

Rychle jsem seskočil z motorky a sprintem se rozeběhnul do budovy vědy a techniky, kde byly laboratoře. Samozřejmě ta na chemii byla úplně nahoře. Bral jsem schody po třech, a ještě než jsem vtrhnul do třídy, ze který už odcházela hromada studentů, napadlo mě sundat si bundu. Pokud byl někdy čas udělat dojem svaly a potetovanejma rukama, pak teď.

„Tak jsem tady, kde je test?“ vyrazil jsem ze sebe udejchaně a sesunul se do první lavice před profesorku Haleovou. Byla to docela mladá učitelka s tmavejma vlasama a jedovatým pohledem. Rozhodně to nebyla milá lidská duše, spíš jedovatej had, kterej jen čeká na svou příležitost vás vyhodit. Měl jsem nakročeno špatným směrem.

„Pane Mannere, jdete pozdě, hodina už skončila,“ oznámila mi povýšeně.